

ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် ဆီးဖြူကုန်းသစ်ျိုင်းအကြောင်း
ဗိုက်ပူသိပါသည်။ ဗိုက်ပူမဟုတ်၊
သကလ တစ်ရာလုံး သိကြပါ သည်။
ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် သစ်ျိုင်းအနီးတဝိုက်သို့
မသွားရကြသဖြင့် ဗိုက်ပူအတွက် ကြွက်ထောင်ဖို့
နေရာကောင်းတစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည်

တစ်ရာလုံး

ဗိုက်ပူတို့ ကံကောင်းသည် ဟု ဆိုရမည်။ သည် နှစ် ကြွက်
အတော်များများ ရခဲ့သည်။ ဗိုက်ပူက ကြွက်ကို အရှင်ဖမ်း တတ်သည်။ ။
ငတေတို့လို ကြွက်ထိုးသူ မဟုတ်သဖြင့် ဗိုက်ပူ၏ ဈေးကွက်က ငတေတို့
ထက် ပိုကောင်းသည်။ ။ လယ်ကြွက် ဆိုသည် ကလည်း အချိန်တိုင်း ရတ
တ်သည် မဟုတ်ပေ။ လယ်ကြွက်ဟင်း ဆိုပါက ကြက်သားဟင်းနှင့်ပင်
မလဲနိုင်လောက်အောင် ကြိုက်နှစ်သက်သူများ ရှိကြသည်။ ။ အရက်ရော
င်းသည့် ဦးကျော်အေးသည် ဗိုက်ပူ၏ ဖောက်သည် ဖြစ်ပေသည်။ ။ ကြွက်
အရှင်ကိုမှ ဈေးကောင်း ပေးဝယ်တတ်သည့် ဦးကျော်အေးအတွက် ဗိုက်
ပူက တစ်လက်ကိုင် ကြွက်သမား ဖြစ်နေသည်။ ။ တစ်ရွာလုံးက ဗိုက်ပူ ဖ
မ်းဆီးလာသည့် ကြွက်ကို ပို၍ ကြိုက်ကြသည်။ ။ ဗိုက်ပူ ဖမ်းဆီးလာသ
ည့် ကြွက်များက အကောင်ပိုကြီးပြီး ဆူသည်။ ။ အသားဟင်း ရှားပါးသ
ည့် သကလရွာ အတွက် ကြွက်သားဟင်းသည် သာအကောင်းဆုံး ဟင်း
လျာ ဖြစ်ပေသည်။ ။

ငတေနှင့် အထောင်တို့ က ဗိုက်ပူကို အားကျပြီး ကြွက်အရှင် ဖမ်းကြ
သော်လည်း တစ်ရက် သုံးလေးကောင်ထက် ပို မရကြသဖြင့် ကြွက်အရှ
င် များများ ရအောင် ဗိုက်ပူတစ်ယောက် မည်သို့ ဖမ်းသည် ကိုစိတ်ဝင်တ
စား သိလိုကြသည်။ ။ ဗိုက်ပူ ဖမ်းမိခဲ့သည့် ကြွက်များကလည်း ဆူဖွိုးကြ
သည်။ ။ လယ်ကြွက်မပေါ်သည့် ရာသီမှာ ပင် ဗိုက်ပူအတွက် ကြွက်မရှား
ပါ။ ထို့ကြောင့်လည်း ဦးကျော်အေးက ဗိုက်ပူကို လက်မလွှတ်ခြင်း ဖြစ်
ပေသည်။ ။

"ဗိုက်ပူ"

"ဘာလဲ အထောင်"

"ငါတို့ လည်း ကြွက်ကို အရှင်ဖမ်းတာပဲ။ တစ်ညလုံးနေမှ သုံးလေး ကောင်ပဲ မိတယ်"

"ဟုတ်တယ် ဗိုက်ပူရေ။ ငါလည်း ကြွက်အရှင်မိအောင် ထောင်ချောက်နဲ့ ဖမ်းတာပဲဟ။ မိလှ သုံးကောင်ထက် မပိုဘူး။ မင်း ဘယ်လို ဖမ်းသလဲ"

"မင်းတို့လိုပဲ ထောင်ချောက်နဲ့ ဖမ်းတာပါကွာ၊ ဘာမှ ထူးထူးခြားခြား မရှိပါဘူး"

"မလျှို့ဝမ်းပါနဲ့ ကွာ၊ မင်းက ကွန်ချက် မပြချင်တဲ့ သဘောလား။ လယ်ကြွက် မပေါ်တဲ့ အချိန်မှာ တောင် ကြွက်တွေမိနေတာ ဘယ်ကနေ သွားဖမ်းတာလဲ"

"ဒါတော့ ဘယ်ပြောလို့ ဖြစ်မလဲ"

"မပြောချင်လည်း ရတယ် ဟေ့ကောင်"

စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုးဖြင့် ထွက်သွားသည့် အထောင်တို့ ကို ကြည့်ကာ ဗိုက်ပူ အသံထွက်အောင် ရယ်လိုက်မိသည် ။

"ဗိုက်ပူ...၊ ဆရာဦးစံမောင်ဆီ သွားစမ်းပါဦးဟာ"

"အဘဆရာကို ပင့်ဖို့ လား"

"ဟုတ်တယ်"

"မသက်သာဘူးလား အမေ"

"မသက်သာဘူးဟာ။ တစ်ညလုံး ကိုယ်တွေ ပူလိုက်တာမှ ချစ်ချစ် တောက်ပဲ။ ခေါင်းကလည်း ကိုက်လိုက်တာ"

ဗိုက်ပူ၏ ဖခင် ဦးမောင်သန်းက ဗိုက်ပူ အသက်ခြောက်နှစ် အရွယ် တွင် ကျွဲခတ်ခံရပြီး သေဆုံး သွားခဲ့သည် ။ ဖခင် မရှိတော့သည့်နောက် မိသားစု ဝမ်းစာရေးအတွက် ရာသီအလိုက် ကြွက်ထောင်သည့် အလုပ် ကို လုပ်ကိုင်နေသည့် ဗိုက်ပူသည် အသက်ဆယ့်ငါးနှစ်သာ ရှိပေသေးသ ည် ။ ငယ်စဉ်က ဗိုက်ပူနံကား ဖြစ်နေသဖြင့် ဗိုက်ပူဟု ခေါ်ဆိုကြရမှ အ မည် တွင် ခဲ့သည် ။ ဖခင် မရှိတော့သည့်နောက် မိခင်နှင့်အတူ မိသားစု ဝမ်းစာရေးအတွက် ရုန်းကန် နေရရှာသည် ။ ဗိုက်ပူ၏ မိခင် သည် စပါး စိုက်သည့် ရာသီတွင် ကောက်စိုက်၊ ပျိုးနုတ်သည့် အလုပ်ကို လုပ်ကိုင် ကာ ကျန်အချိန်များ တွင် ထရုံရက်လုပ်၍ အသက် မွေးဝမ်းကျောင်း ရ လေသည် ။ သည် နှစ် တစ်နှစ်လုံး ကြွက်ထောင်သည့် အလုပ်ကိုပဲ လုပ် ကိုင်နေသဖြင့် ဗိုက်ပူတို့ သားအမိ အူစိုနေကြသည် ။ ဟင်းစားအတွက် ထွေထွေထူးထူး ရှာနေစရာမလိုဘဲ ဗိုက်ပူ ဖမ်းဆီးလာသည့် ကြွက်များ က ဟင်းစား ဖြစ်သွားကြသည် ။

"သက်သာ သွားမှာ ပါ အမေရာ။ ဘာမှ မလုပ်ဘဲ ငြိမ်ငြိမ်လေးနေ။ အဘဆရာကို အခုချက်ချင်း သွားပင့်ပေးမယ်"

"နင် ကြွက်သွား မထောင်ဘူးလား"

"ထောင်မလို့ လေ။ အဘဆရာကို အရင်ဆုံး သွားပင့်လိုက်ဦးမယ်"

"ဆီးဖြူကုန်းသီချိုင်းမှာ ကြွက်ထောင်တာ ဘယ်သူမှ မသိစေနဲ့ နော် ။ တော်ကြာ ဘယ်သူမှ ဝယ်ကြမှာ မဟုတ်ဘူး "

"သီချိုင်းက ကြွက်လည်း ကြွက်ပါပဲ အမေရာ။ လယ်ထဲမှာ စပါးစား တော့ လယ်ကြွက်ပေါ့။ လယ်ကြွက်က အချိန်တိုင်း ရတာမှ မဟုတ်တာ။ အဘဆရာကို သွားပင့်လိုက်ဦးမယ်"

"နင်မို့လို့ မကြောက်မရွံ့နဲ့ ဗိုက်ပူရယ်။ ကုက္ကိုပင်ကြီးနဲ့ ဆီးဖြူကုန်း သီချိုင်း အကြောင်းလည်း အသိသားနဲ့ ။ အဲဒီက ကြွက်တွေဆိုတာ သိရင် ဘယ်သူမှ ဝယ်မှာ မဟုတ်ဘူး ဟဲ့"

"အင်းပါ၊ မသိစေရပါဘူး။ အခြားနေရာမှာ သွားထောင်ရင် တစ်ရက် နှစ်ကောင်မိဖို့ တောင် မသေချာလို့ ပါ အမေရ"

ကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် ဆီးဖြူကုန်းသီချိုင်း အကြောင်း ဗိုက်ပူ သိပါသည် ။ ဗိုက်ပူမှ မဟုတ်၊ သကလ တစ်ရွာလုံး သိကြပါသည် ။ ထိုကုက္ကိုပင်ကြီးနှင့် သီချိုင်းအနီးတစ်ဝိုက်သို့ မသွားရဲကြသဖြင့် ဗိုက်ပူ အတွက် ကြွက်ထောင်ဖို့ နေရာကောင်း တစ်ခု ဖြစ်ခဲ့သည် ။ဆီးဖြူကုန်း သီချိုင်းမှ ကြွက်များ သည် အကောင်ကြီးပြီး ဆူဖြိုးသဖြင့် အခြားနေရာ မှ ကြွက်များ ထက်ယှဉ်လျှင် မျက်နှာပန်း ပိုလှသည် ။

"ဗိုက်ပူ.....။ ဆီးဖြူကုန်းသီချိုင်းနဲ့ ကုက္ကိုပင်နားကို ယောင်လို့ တောင် မသွားနဲ့ "

"ဘာဖြစ်လို့ လဲ အဘ"

"အဲဒီ သီချင်းနဲ့ ကုက္ကိုပင်က ရာဇဝင် ရှိခဲ့တယ်ကွ"

"ဟာ....."

"သီချင်းနဲ့ ကုက္ကိုပင်တင် မဟုတ်ပါဘူးကွာ၊ ဆီးဖြူကုန်း ဆိုတဲ့ ရွာလည်း ရာဇဝင်ရှိခဲ့တယ်ကွ"

"အဲဒီအကြောင်း ပြောပြပါလား အဘ"

"အဘ မှတ်မိသလောက်တော့ ပြောပြမယ်"

"ဟုတ်ကဲ့ အဘ"

"အဘနဲ့ မင်းအဖေက ဆီးဖြူကုန်း ရွာသားကွ။ မျက်နှာဖြူတွေ ဆုတ်သွားပြီး ဂျပန်ငပုတွေ တက်လာတဲ့ အချိန်ပေါ့ကွာ။ ငပုတွေ အတော်သောင်းကျန်းနေတဲ့ အချိန်ပေါ့။ မြို့ပေါ်မှာ တော့ ဘယ်လိုနေတယ် မသိပေမဲ့ ကျေးရွာတွေမှာ တော့ သူတို့ စစ်ကြောင်း ဖြတ်သွားတဲ့ လမ်းပေါ်က ရွာတွေအကုန်လုံး ဖွတ်ဖွတ်ညက်ညက် ကြေကုန်ကြတယ်။ တစ်ရက်တော့ အဘတို့ ရွာထဲကို ငပုတွေ ဝင်လာတယ်။ တစ်ရွာလုံး ပြေးကြလွှားကြပေါ့ကွာ။ ငပုတွေက အယောက် သုံးဆယ်ကျော်လောက် ရှိမယ်။ သေနတ်ကြီးတွေ တကားကားနဲ့ ပေါ့ကွာ။ ဗိုလ်လုပ်တဲ့ ငပုက ခါးကြားမှာ ဓားရှည်ကြီး ချိတ်ထားတယ်ကွ။ ငပုတွေ ရွာထဲ ရောက်တာနဲ့ ရွာသူရွာသားတွေကို သေနတ်နဲ့ ချိန်ပြီး ရွာထိပ်က ကုက္ကိုပင်အောက်မှာ စုရုံးခိုင်းထားတယ်။ သူတို့ စကားကို နားမလည်လို့ သူတို့ ခိုင်းတာ မလုပ်ပြန်ရင်လည်း ပါးတွေ နားတွေရိုက်၊ စစ်ဖိနပ်နဲ့ ဆောင့်ကန် ကြသေးတယ်။ ။ ယောက်ျားတွေကို ပါးရိုက် နားရိုက်ပြီး သေနတ်ဒင်နဲ့ ထုနှက်ကြတယ်။ ။ ဘက်နက်တွေနဲ့ ထိုးကြတယ်။ မိန်းမတွေကို လူမြင်ကွင်းမှာ မုဒိမ်းကျ

င့်ကြတယ်။ လင်ရှိမယားရော အပျိုတွေရော ကြည့်ပျော်ရှုပျော် ရှိတယ် ဆိုတာနဲ့ သူတို့ လက်ချက် မိတာပဲ"

"ဟာ...."

"အဲဒီအချိန်က အဘတို့ ရွာမှာ အိမ်ခြေ တစ်ရာကျော်လောက် ရှိတယ်ကွ။ တစ်ရွာလုံးကလည်း အမျိုးတွေချည်းပါပဲ။ မောင်လည် နှမလည် တွေ ပြန်ယူထားကြတာဆိုတော့ ဆွေမျိုးတွေပေါ့ကွာ"

"ဟင်....၊ မောင်နှမချင်း ပြန်ယူကြတာလား"

"အရင်းတော့ မဟုတ်ဘူး ကွ။ မောင်နှမ နှစ်ဝမ်းကွဲတွေပေါ့ကွာ။ အဖောက်က တော်စပ်ရင် မယူကြဘူး"

"မောင်နှမပါဆို ဘယ်ဘက်ကပဲ တော်တော် မောင်နှမပေါ့ အဘရာ"

"မဟုတ်ဘူး ကွ၊ ဖခင်ရဲ့ သွေးက အဓိက။ မင်း နားမလည်တာကို ရှင်းမပြောဘူးကွာ။ လိုရင်းကိုပဲ ပြောတော့မယ်"

"မသိချင်ဘူး အဘရာ၊ မပြောနဲ့ တော့။ မောင်နှမချင်း ပြန်ယူတာ ခွေးတွေကြောင်တွေပဲ ရှိတာလေ"

"ထားပါတော့ကွာ၊ မင်းပြောတဲ့ အတိုင်းသာဆို ငါတို့ လည်း တိရစ္ဆာန်တွေ ဖြစ်ပြီပေါ့ကွာ"

"အဘတို့ ကလည်း မောင်နှမတွေပဲလား"

"အေးလေ၊ မင်းကြီးကြီးနဲ့ ငါက သုံးဝမ်းလောက်တော့ ကွဲပါတယ်"

"ဒါဆို အဖေနဲ့ အမေကရော"

"မင်းအဖေနဲ့ အမေက ဘာမှ မတော်စပ်ပါဘူးကွာ။ မင်းအမေက သကလရွာသူ။ ထားပါ၊ ငါပြောနေတဲ့ စကားတောင် ဘယ်ရောက်သွားပြီ

လဲ"

"ရွာထဲကို ငပုတွေ ဝင်လာတဲ့ နေရာ ရောက်ပြီအဘ"

"အေး။ ငပုတွေက သူတို့ အတွက် ရိက္ခာရော လက်ဝတ် လက်စား တွေရော အကုန်ယူတယ်ကွ။ မိန်းမတွေကိုလည်း မုဒိမ်း ကျင့်တယ်"

"တော်တော် ဆိုးတာပဲနော်။ ကြောက်စရာ ကောင်းလိုက်တာ။ အဘ တို့ မကြောက်ဘူးလား"

"အဘနဲ့ မင်းအဖေက ဆယ်နှစ်ကျော်ပဲ ရှိကြသေးတော့ ကြောက် တာပေါ့ကွာ။ ဆီးဖြူကုန်းရွာမှာ ဦးဘိုတင်နဲ့ ဒေါ်မယ်ခင် ဆိုတာ ရှိတယ် ။ အဘတို့ နဲ့ ဆို ဦးလေး၊ ဒေါ်လေး တော်စပ်တယ်။ ဦးဘိုတင်တို့ က အ တော်ပြည့်စုံကြတယ်။ ဆီးဖြူကုန်းမှာ ရှိတဲ့ လယ်မြေ တော်တော်များများက သူလယ်တွေချည်းပဲ။ လက်ညှိုးထိုးရင် မလွဲဘူး လို့ ပြောရမယ်။ သူတို့ မှာ သမီးချည်းပဲ လေးယောက် ရှိတယ်ကွ။ မစိန် တင်၊ မရွှေတင်၊ မငွေတင်၊ မမြတင်တဲ့ ။ အဘတို့ နဲ့ က မောင်နှမ ဝမ်း ကွဲတွေပေါ့။ သူတို့ က အဘတို့ ထက် အသက် ဆယ်နှစ်လောက် ကြီးကြ တယ်။ မစိန်တင်တို့ က အဲဒီအချိန်မှာ အပျိုတွေပေါ့ကွာ။ ချောလည်း ချော လှလည်း လှ၊ အရွယ်ကောင်းတွေ ဆိုတော့ ငပုတွေရဲ့ လက်စာ မိ တာပေါ့ကွာ"

"ဟာ....."

"သမီးတွေကို မျက်စိရှေ့မှာ တင် စော်ကားခံရတာ မြင်တော့ ဦးဘို တင်နဲ့ ဒေါ်မယ်ခင်လည်း စိတ်မထိန်း နိုင်တော့ဘဲ ငပုတွေကို အသေခံပြီး ဝင်လုံးတော့တာပေါ့။ ဦးဘိုတင်တို့ လင်မယား နှစ်ယောက် ငပုတွေကို ဝင်လုံးတော့ ကျန်တဲ့ သူတွေလည်း ဘယ်နေတော့မလဲ၊ ဝင် လုံး ကြတော့တာပေါ့ကွာ။ အဲဒီမှာ တင် ဝင်လုံးတဲ့ သူတွေကို စက်သေန

တံတွေနဲ့ ဝိုင်းပစ် လိုက်ကြတာ အလောင်းတွေဆိုတာ မြင်မကောင်းဘူး ကွာ။ သေနတ်မှန်ပြီး မသေသေးတဲ့ ဦးဘိုတင်ကိုဖမ်းပြီး ကုက္ကိုပင်မှာ ကြိုးနဲ့ တုပ်ထားတယ်။ ဒေါ်မယ်ခင်ကတော့ နေရာမှာ တင် ပွဲချင်းပြီးသွားပြီ။ အဘတို့ ရဲ့ အဖေ မင်းရဲ့ အဘိုးလည်း သေနတ် မှန်ပြီး သေသွားခဲ့တယ်။ သူတို့ မလိုအပ်တဲ့ သက်ကြီး ရွယ်အိုတွေ၊ မိန်းမတွေနဲ့ ကလေးတွေကို ပြန်လွှတ်လိုက်ပြီး မသေဘဲ ကျန်ခဲ့တဲ့ ယောက်ျားတွေ ကိုတော့ ကုက္ကိုပင်မှာ ကြိုးတုပ်ပြီး လှံစွပ်နဲ့ ထိုးသတ် လိုက်ကြတယ်။ အဲဒီအထဲမှာ တော့ ကိုတိုး မောင်ဆိုတဲ့ သူက အဆိုးဆုံးပဲ။ ကိုတိုးမောင် က ကာလသားခေါင်းကွ။ ဦးဘိုတင်ရဲ့ တပည့်ရင်းပေါ့ကွာ။ သူ့ကို လှံစွပ် နဲ့ ဝိုင်းထိုးပြီး ပါးစပ်ထဲကို သေနတ်နဲ့ တွေ့ပစ်တာကွ။ သူက ငပုတွေဆီ က သေနတ် ဝင်လုတာလေ။"

"ဟာ...."

"အဘတို့ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်နဲ့ မင်းအဘွားလည်း အဲဒီနေရာ ထွက်ပြေးကြတာပေါ့။"

"အခြားရွာက လူတွေ ရောက်မလာကြဘူးလား အဘ"

"ဘယ်လာလိမ့်မလဲ၊ လာဖို့ နေနေသာ သေနတ်သံ ကြားကတည်းက ရွာလုံးကျွတ် ထွက်ပြေး ကုန်ကြတယ်ကွ။ အဲဒီအချိန်က ဆီးဖြူကုန်းရွာ နဲ့ အတော်ဝေးဝေးမှာ သကလရွာ တစ်ရွာပဲ ရှိသေးတယ်။ အဘတို့ သား အမိတွေလည်း သကလရွာကို ပြေးကြတာပေါ့။ သကလရွာက အိမ်ခြေ သုံးဆယ်လောက်ပဲ ရှိလိမ့်ဦးမယ်။ သကလရွာကို ရောက်တော့ ရွာထဲမှ လူမပြောနဲ့ ခွေး တစ်ကောင်တောင် မရှိတော့ဘူး။ ပြေးကုန်ကြပြီ။"

"ဆီးဖြူကုန်းရွာကို ပြန်မသွားဘူးလား အဘ"

"ရက် အတော်လောက်ကြာမှ သကလရွာသားတွေနဲ့ အဘတို့

သွားကြည့်ကြတယ်။ ကုက္ကိုပင်ခြေရင်းမှာ အလောင်းတွေက ပုပ်ပွပြီး လောက်တွေတက်၊ ယင်ကောင်တွေ တလောင်းလောင်း ဖြစ်နေပြီ။ ကျီးကန်းတွေ ထိုးစားထားလို့ အသားတွေပဲ့၊ မျက်လုံးတွေ ပေါက်နေကြပြီကွ။ အဖေ့ရဲ့ အလောင်းဆိုရင် မြင်လို့ တောင် မကောင်းဘူးကွာ။ ဦးဘိုတင်ရဲ့ အလောင်းကလည်း ကုက္ကိုပင်မှာ ကြိုးတုပ်လျက်သားနဲ့ ပုပ်ပွနေပြီ"

"ဟာ... ကြက်သီးထလိုက်တာ အဘရာ။ မစိန်တင်တို့ ညီအစ်မတွေနဲ့ အခြားမိန်းမတွေက ဘယ်ရောက် သွားသလဲ အဘ"

"မစိန်တင်တို့ ညီအစ်မလေးယောက်နဲ့ မိန်းမပျိုတွေရော အိမ်ထောင်သည် မိန်းမတွေကိုရော ဆီးဖြူကုန်းရွာထဲက အိမ်တွေ ပေါ်မှာ ဘက်နက်နဲ့ ထိုးသတ်ထားတာ တွေ့ခဲ့ရတယ်။ အဝတ်တွေလည်း စုတ်ပြတ်တဲ့ သူကပြ၊ အဝတ်မရှိတဲ့ သူတွေလည်း မရှိနဲ့ ကြည့်ရတာ စိတ်မကောင်းစရာပါကွာ။ တစ်ရွာလုံး သွေးညှိနံ့ရော အပုပ်နံ့ရော ထောင်းထောင်း ထနေတာကွ"

"ရက်စက်လိုက်ကြတာ အဘရာ"

"ရက်စက်တာပေါ့ကွာ။ ကျွဲတွေ နွားတွေကိုလည်း ဆွဲသွားတယ်။ အိမ်ပေါက်စေ့ အကုန်မွှေးပြီး လက်ဝတ်လက်စားတွေ အဝတ်အစားတွေလည်း ယူသွားကြတယ်။ စပါးတွေကို လှည်းတွေနဲ့ တိုက်သွားကြတာ မျိုးစပါးတောင် ချမ်းသာမပေး ကြဘူးကွ"

"ဟာ.....။ ဆက်ပြောပါဦး အဘ"

"အေး...။ သကလရွာသားတွေနဲ့ အဘတို့ တွေ အလောင်းတွေကို မြေမြှုပ် လိုက်ကြတယ်။ နောက်တစ်ရက်လောက် နေတော့ ထွက်ပြေးသွားကြတဲ့ မိသားစုတွေ ပြန်ရောက် လာပြီး အလောင်းတွေကို ပြန်ဖော်

ရပြန်ရောကွာ"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အဘ"

"အလောင်းတွေကို မြေမြှုပ်တုန်းက ဘယ်သူရယ် ဘယ်ဝါရယ်လို့ သတ်မှတ်ပြီး မြှုပ်ထားတာ မဟုတ်ဘူး လေ။ သူတို့ မိသားစုတွေရောက်လာမှ အလောင်းတွေ ပြန်ဖော်ပြီး ဂူသွင်းတဲ့ သူကသွင်း မှတ်တိုင်ထူတဲ့ သူက ထူကြတာပေါ့ကွာ"

"ဆီးဖြူကုန်းရွာက ဘာလို့ ပျက်သွားရတာလဲ အဘ"

"ပျက်မှာ ပေါ့ကွာ။ သရဲ အလွန် ခြောက်တာကိုး"

"ဗျာ..."

"နေ့လည်း နေ့မို့၊ ညလည်း ညမို့ ခြောက်လှန့်နေတော့ ဘယ်သူမှ မနေရဲကြလို့ သကလရွာကို ပြောင်းသွား ကြတယ်လေ။ အဲဒါကြောင့် မင်းအခုနေတဲ့ သကလရွာက ရွာကြီး ဖြစ်လာတာပေါ့။ လူမနေတော့တဲ့ ဆီးဖြူကုန်းရွာက နေ့ဘက်မှာ လူရိပ် လူယောင်တွေ မြင်ရပြီး ညဘက်ဆို ကယ်ပါယူပါနဲ့ အော်ဟစ်နေသံ ကြားရတယ်။ ဖြတ်သွား ဖြတ်လာတဲ့ လူတွေ ကျွဲနွားတွေ ကိုလည်း လိုက်ဆွဲတယ်။ ညဘက်ဆို အိမ်တွေကလည်း လူမရှိဘဲ မီးခွက်တွေ ထွန်းထားတာ၊ အကောင်မည်းမည်းကြီးတွေ သွားလာ လှုပ်ရှားနေကြတာ မြင်နေရတော့ တစ်ရွာလုံးကို မီးတိုက် လိုက်ရတယ် ဗိုက်ပူရေ"

"ဟာ....."

"အဆိုးဆုံးကတော့ ကုက္ကိုပင်နဲ့ သင်္ချိုင်းပဲကွ။ နေ့ခင်းဘက်တောင် ဘယ်သူမှ မသွားကြဘူး။ ရွာလည်း ပျက်၊ လယ်တွေလည်း လုပ်မယ့်သူ မရှိတော့ ပျက်ကုန် တာပေါ့ကွာ။ ဆီးဖြူကုန်းက လယ်တွေဆိုရင် ပျက်

စီး ကုန်ပြီ။ ဘယ်သူမှ ကိုယ့်လယ်ကို ပြန်မယူရဲကြတော့ဘူး။ သကလရွာနဲ့ ဆီးဖြူကုန်း သီချိုင်းကြားက လယ်တွေက ဦးဘိုတင်ရဲ့ လယ်တွေပေါ့ကွာ။ နှမြောစရာ အရမ်း ကောင်းတယ်"

"ပိုင်ရှင်မှ မရှိတော့တာပဲ အဘရာ။ ဝင်လုပ်ရင်လည်း ရတာပဲ။ အပိုင်ယူမယ် ဆိုရင်လည်း ရတာပဲလေ"

"မလုပ်ဘဲ နေပါ့မလားကွာ၊ မင်းအဖေတောင် လုပ်ခဲ့သေးတာပဲ။ ထွန်တုံးချလိုက် ကတည်းက နွားတွေလည်း လန့်ပြေး၊ လူတွေလည်း လန့်ပြေးရတယ်။ သေတဲ့ သူလည်း သေတာပဲ။ မင်းအဖေလည်း မင်းလို ခပ်ရွတ်ရွတ်ကွ။ ဦးဘိုတင်ရဲ့ လယ်ကို သွားထွန်လိုက်တာ ကျွန်ုပ်ကောင်စလုံး ဘယ်လိုမှ ထိန်းမရတော့ဘဲ ကျွဲခတ်ခံရပြီး သေခဲ့ရတယ်"

"ကျွန်တော်က သရဲမကြောက်ဘူး အဘ"

"မကြုံဖူးသေးလို့ ပါကွာ။ သတ္တိ အလွန်ကောင်းပါတယ် ဆိုတဲ့ သူတွေတောင် အသက်လုပြီး ပြေးခဲ့ရတဲ့ နေရာကွ"

"အဘရော၊ သရဲ မြင်ဖူးလား"

"အေး...၊ မင်းမေးလို့ ပြောပြဦးမယ်။ ထွန်းစိန်ရဲ့ နွား ပျောက်လို့ အဘနဲ့ ထွန်းစိန်တို့ နွားလိုက်ရှာရင်း ညနေ ခြောက်နာရီလောက် ကုက္ကိုပင်နားကို ရောက်သွားတယ်။ မှောင်ရီသန်းချိန် ဆိုတော့ ကြောက်ကြောက်နဲ့ သွားကြတာပေါ့ကွာ။ ကုက္ကိုပင် နားရောက်ခါနီးတော့ သေလုမျောပါး ပြေးခဲ့ရတယ်ကွ"

"ဘယ်လိုဖြစ်လို့ လဲ အဘ"

"ဘာဖြစ်ရမလဲကွာ၊ သီချိုင်းထဲကနေ ပုပုကွကွတွေရော ရှည်မျောမျောတွေရော ထွက်လာကြလို့ ပေါ့ကွာ"

"ဘယ်လို ပုံစံတွေလဲ။ လူလိုပဲလား"

"အကောင်အထည်လိုက် မြင်ရတာ မဟုတ်ဘူး ကွ။ အရိပ်အယောင် တွေပဲ မြင်ရတာ။ လူနဲ့ တူသလား မတူသလား ဆိုတာ အသေအချာ တောင် မကြည့်မိပါဘူး ဗိုက်ပူရယ်။ ထွန်းစိန်နဲ့ အဘတို့ ပြေးလိုက်ကြ တာ ရွာကိုဘယ်လို ပြန်ရောက်လာတယ် ဆိုတာတောင် မသိတော့ဘူး"

"ကျွန်တော်ကတော့ မြင်ရင်လည်း မကြောက်ပါဘူး အဘရာ"

"အေးပေါ့ကွာ၊ ဘာမှ မဖြစ်ရင်တော့ ဘာမှ မဖြစ်ဘူးပေါ့။ ဖြစ်ရင် တော့ ဘယ်သူမှ ကယ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူး ဗိုက်ပူရေ။ သရဲ ခြောက်ခံရ တာ မခြောက်ခံရတာထက် အဲဒီနေရာမှာ မြွေတွေကတော့ ပေါမှ ပေါပဲ။ သရဲခြောက်လို့ မသေဘဲ မြွေပေါက်လို့ သေနေဦးမယ်ကွ"

အဘ ပြောခဲ့သည် များကို မယုံချင်သော်လည်း တစ်ရွာလုံးက ထိုနေ ရာသို့ မသွားဝံ့ကြသဖြင့် ဗိုက်ပူလည်း မသွားခဲ့ပေ။ သို့သော်လည်း ရွာနီး ချုပ်စပ်တွင် ကြွက်ထောင်ပါက နှစ်ကောင်ထက် ပိုမရသဖြင့် ထိုနေရာ ကို ရွေးချယ်ခဲ့ရသည် ။ ဗိုက်ပူကလည်း ညနေစောင်းအချိန် ထိုနေရာသို့ မသွားပေ။ နေ့လယ်ဘက်တွင် ကြွက်ထောင်ချောက် အသစ်များ ထောင် ရင်း ထောင်ချောက်ဟောင်းများကို တစ်လက်စတည်း ပြန်သိမ်းတတ်သ ည် ။ ပရလောကသားများကို မမြင်ဖူး၍ မကြောက်သော်လည်း လူသူအ ရောက် အပေါက် မရှိသည့်နေရာ ဖြစ်သည့်အတွက် အနည်းငယ်တော့ စိုးထိတ်မိသည် ။ အဘပြောသကဲ့သို့ သရဲထက်မြွေကို ပိုကြောက်ရသည် ။ ထိုနေရာတွင် မြွေမျိုးစုံရှိသည် ။ ကြွက်ထောင်သည့် အခါတွင် မြွေရှိနို င်မည့်နေရာကို ရှောင်ကွင်းပြီး ထောင်ရသည် ။ မြွေများကလည်း ထော င်ချောက်ထဲမှ အစာရှိရာသို့ ရောက်လာကြမည့် ကြွက်များကိုကြွက် ထောင်ချောက် အနီးမှ ချောင်းမြောင်း နေတတ်သည် ။ တစ်ခါတစ်ရံ

ထောင်ချောက်ကို ရစ်ပတ်ထားပြီး အထဲမှ ကြွက်ကို အပြင်သို့ ထွက်လာ
စေရန် ပြုလုပ်တတ်ကြသည် ။ ထို့အပြင် ထောင်ချောက်ထဲ
မိနေသည့်ကြွက်ကို စောင့်ဆိုင်း နေတတ်ကြသဖြင့် သတိနှင့် သွားလာ
လုပ်ကိုင် နေရလေသည် ။

သကလရွာနှင့် ဆီးဖြူကုန်းသီချိုင်းက အလှမ်း
သိပ်မဝေးသော်လည်း ခြေလှမ်းမှန်မှန်ဖြင့် လျှောက်မည်ဆိုပါက မိနစ် နှ
စ်ဆယ်ခန့် လျှောက်ရသည် ။ သကလရွာနှင့် သီချိုင်းကြားတွင်
လယ်မြေများ ရှိသော်လည်း မည်သူမျှ ထွန်ယက်စိုက်ပျိုးခြင်း မရှိကြ
တော့သဖြင့် မြက်ရိုင်းများ ချုံနွယ် ပိတ်ပေါင်းများ ဖြင့် ပိတ်ဖုံးနေလေပြီ
။

"ဗိုက်ပူ... မသွားသေးဘူးလား"

"ဟာ... ဟုတ်သားပဲ။ အခု သွားပြီ အမေရေ"

"သေမယ်ဆိုရင် သေလောက်ပြီ။ မြန်မြန် သွားစမ်းပါဟဲ့"

"သွားပြီ အမေရေ၊ သွားပြီဗျ"

အတွေးလွန်နေသဖြင့် မိခင်ပြောမှ သတိဝင် လာပြီး တဲပေါ်မှ ပြေး
ဆင်း သွားလေတော့သည် ။
